

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

Sectio V. De absolutione ab excommunicatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

antur, cum vel nulla hodie, post Constant. Conci. talium jurium praxis sit, vel rara, vel ex d. & consent.

SECTIO V.

De absolute ab excommunicatione.

§. I.

Quinam possint absolute ab excommunicatione majore, vel minore?

Ab excommunicatione majore, sive à jure illa lata sit, sive ab homine generaliter, si expressè reservata non sit, potest non tantùm Episcopus, sed quilibet Parochus (sicut ex potestate juris delegata absolute) cap. Nuper 29. h. t. cujus enim, ut ait Pontifex absoluteionem sibi canonis auctor specialiter non reservavit, eo ipso concessisse videtur aliis. Si verò reservaverit ejus absoluteionem sibi, vel alii, qui canonem fecit, vel qui in specie excommunicavit, nemo alius ab ea absolute potest, nisi cui reservata est talis excommunicatio, vel hujus Superior, aut ab his delegatus, nisi articulus mortis urgeat, ubi cum nulla sit reservatio, consequenter quilibet, qui à peccatis absolute potest, poterit etiam ab excommunicatione, aut quavis alia censura absolute.

Ab excommunicatione minore à jure lata absolute potest quilibet, qui proprius Sacerdos, vel Parochus est talis excommunicati: & quamvis jurisdictionem fori externi non habeat, quæ tamen

requiritur ad absoluteendum ab excommunicatione, quia tamen jura illi hanc facultatem concedunt, rectè videtur ex delegatione juris hoc posse, ita ut absolute talem ab excommunicatione minore excommunicatum possit proprius Sacerdos, quamvis etiam hic ipse minore excommunicatione ligatus, cap. Duobus 56. h. t. neque enim absolute recipit Sacramentum, cujus usu passivo per excommunicationem minorem privatus est.

§. II.

An ab excommunicatione lata ab Episcopo suffraganeo in suos subditos possit Archiepiscopus, seu Metropolitanus absolute, sive ante appellationem, sive post illam?

Quod possit Archiepiscopus hunc talem à suo suffraganeo excommunicatum absolute, etiam si ante appellationem fuerit excommunicatus, Glossa finalis in cap. Per tuas 40. h. t. docet, & quod non teneatur illum remittere ad Episcopum excommunicatorem, nisi velit ipsi hoc deferre, prout nonnunquam dignitas Episcopalis exigit. Quod si verò excommunicatio à suffraganeo lata evidenter justa esset propter delictum manifestum, Metropolitanus seu Archiepiscopus hunc talem absolute non posset, sed remittere eum debet ad Suffraganeum, qui excommunicavit, pro absoluteione impetranda, juxta citatum cap. Per tuas, nisi requisitus hic malitiosè absoluteionem negaret; illud quidem, ita ut delicta in eo loco puniri appareat, ubi commissa fuerunt; hoc verò, ne malitia

litia alterius alteri poenitenti noceat. Multa adhuc alia in hoc §. disputantur, de nulla, & injusta excommunicatione; quod in illo casu nulla sit necessaria absolutio, ne ad cautelam quidem, in hoc autem casu sit necessaria absolutio, si agere velit excommunicatus &c. quæ apud Auth. ipsum rectius videbuntur, in casu ubi necessitas, aut utilitas scientiam illius requirit, videatur etiam *cap. Romana §. b. t. in sexto.* & quæ §. 3. sequente apud Auth. Meth. disputantur.

§. IV.

Quâ formâ seu modo fieri debeat absolutio ab excommunicatione?

Nulla quidem certa verba præscripta sunt, quibus fieri debeat absolutio ab excommunicatione; quæ tamen ordinariè adhibeantur (saltem in foro externo) apud Theologos morales videre est, duplex tamen absolutio in tali (non quidem ut valida sit, sed ut sit licita) præmittenda est cautio, prima quidem per juramentum fit, de parendo mandatis Ecclesiæ, vel ipsius absolventis, quod scilicet hujusmodi delictum eum iterum impofterum non velit *cap. 10. 11. 12. b. t.* secunda est de satisfaciendo parti læsæ, sine qua satisfactio, aut saltem cautio (licet saltem) absolvi non potest. Neque tamen, qui juravit se satisfacturum, si postmodum id non præstet, quamvis possit, in priorem excommunicationem ipso jure reincidit, cum hoc in nullo jure expressum sit. Ut autem absolvatur aliquis validè, aut

licitè, non requiritur quidem illius presentia, cum sicuti absens ligari potest censurâ, ita ab eadem absens possit absolvi, requiritur tamen, ut obtineatur absque vi, aut metu justè incusso (ita ut de jure Ecclesiastico nec valida sit, si vi aut metu injustè incusso (ita ut de jure Ecclesiastico nec valida sit, si vi aut gravi metu injustè incusso obtineatur *cap. unico de his, quæ vi metue in 6.*) ne disciplina Ecclesiastica damnatum aliquod patiat, si contra illam vis, aut metus prævaleat: & quamvis sub conditione de præterito, vel de præterito, valida, & licita sit absolutio ab excommunicatione, si fiat tamen sub conditione de futuro, pendet illius solutionis effectus, donec conditio impleatur, ex voluntate scilicet Ecclesiæ statuente hanc à conditione suspensionem; secus autem fit in Sacramentali absoluteione à peccatis, ubi ex institutione Christi, à qua Sacramentum hoc dependet, nulla dari potest absoluteionis in capaci subjecto suspensio.

Sunt alij adhuc duo modi, quibus subinde ab excommunicatione v. g. absolutio datur, ad cautelam scilicet, & ad reincidentiam: priori modo datur absolutio, si dubium, seu suspensio est, an aliquis censuram aliquam incurrit, qualis absolutio non tantum ordinariè præmittitur sacramentali peccatorum absoluteioni, ad vitandam scilicet contumaciam, sed aliis etiam casibus, quorum valor, per censuram v. g. impediri potest, prout ordinariè in scriptis Romanis, in ordine ad electionem, collationem beneficii &c. fieri

solet, cap. Venerabili 25. h. 3. Ad reincidentiam fit absolutio, quando quis propter impedimentum v. g. legitimum ab inferiore, qui alias absolvendi licentiam non habet, absolvitur quidem, cum eo tamen onere, ut cessante hoc impedimento temporali, se presentet superiori, cui talis absolutio reservata est, sub pena in eandem (moraliter) excommunicationem reincidenti, si se presentaturus non sit cap. eos qui 22. h. 1. in 6. ne detur occasio censuram Ecclesiasticam impunè contemnendi.

§. V.

Verum is, qui duabus vel pluribus excommunicationibus ligatus est, si ab una absolvatur, censetur etiam absolutus ab aliis?

Respondetur negativè, si ex pluribus diversis causis plures excommunicationes incurrit, & in petitione absolutionis, unius tantùm causæ meminit, tacendo alias, prout sumitur ex cap. clem pro causa 27. h. 1. & si à pluribus Prælati, quibus subiectus est, propter plures excessus excommunicatus fuit, non erit absolutus ab excommunicationibus suis v. g. si ab uno tantùm eorum Prælatorum absolvatur, sed ab aliis etiam absolvi debet, (nisi hi omnes unum eorum commissionem dedissent, suo etiam nomine absolvendi eum cap. officij. 42. h. 1. cum per hoc, quòd unum eorum propter delictum contra ipsum commissum satisfactum fuerit, non cen-

Compend. Perhing.

seatur etiam aliis propter delicta in ipsos commissa, satisfactum.

§. VI.

De absolutione excommunicati decedentis in excommunicatione.

Excommunicatum, quamvis multa signa pœnitentiæ ante mortem dederit, & coram Deo ab omnibus peccatis absolutus sit, coram Ecclesia tamen ligatum suâ adhuc censurâ posse manere etiam post mortem, clarè colligitur ex cap. à nobis 28. h. 1. & hinc prout ex ipso cap. hoc patet, post mortem etiam absolutio (saltem indirectè) à censuris potest illi dari, & debet, si de ipsius viventis pœnitentiâ per evidentia signa constiterit, ut Ecclesiæ scilicet suffragiis, & sepulturâ Ecclesiasticâ gaudeat; & hæredes illius satisfacere pro anima illius debent de jure Canonico, etiamsi nihil ex delicto ad eos pervenerit, cum enim vivens ille pœnituerit, & quantum in se fuerit, satisfecerit, aut satisfieri voluerit, consequenter voluntatem hanc exequi debent illi, ad quos bona defuncti hujus pervenerunt.

§. VII.

Quando excommunicatus habendus sit pro absoluto ab excommunicatione, vel non?

Ex hoc solo capite, quòd quis à suo Episcopo excommunicatus ad Romanam curiam accesserit, non debet haberi

00000

haberi

haberi absolutus, etiam si hoc asserat, nisi literas suæ absolutionis ostendat *cap. sicut 39. h. t.* cum nunquam debeat præsumi absolutus, qui semel excommunicatus est, nisi absolutionem probet, ad Ecclesiasticam disciplinam conservandam: sed nec absolutus ab excommunicatione Papali censei debet, quem datis ad eum literis, salutat postea Pontifex, aut cui benedictionem Apostolicam impertit *cap. si aliquando 41. h. t.* cum hæc saluatio vel per ignorantiam, vel per negligentiam, vel per nimiam occupationem, aut subreptionem, ut ait Pontifex, contigisse potuerit. Si tamen scienter Pontifex cum excommunicato, verbo vel salute, vel alio quovis modo &c. communicet & exprimat, quod per hæc eum pro absoluto habere velit, absolutus haberi debet, uti colligitur ex *Clement. si summus 4. h. t.* & expressa verba probant.

S E C T I O VI.

Alia nonnullæ questiones circa excommunicationem aliâque censuras proponuntur & exponuntur.

Pleraque, quæ in pluribus hujus sectionis §§. quærentur, vel alibi explicata jam fuerunt, vel intelligi satis poterunt ex alibi dictis. Videantur etiam *cap. 6. 12. & 14. h. t. in 6.*

S E C T I O VII.

De secunda censura Ecclesiastica nempe suspensione.

§. I.

Quid & quotuplex sit suspensio Ecclesiastica

Suspensio proprie dicta, est censure per quam persona Ecclesiastica privatur usu seu exercitio ordinis, officij, aut beneficii Ecclesiastici, quod ipsi competit ratione alicujus potestatis Ecclesiasticæ; dividitur communiter in totalem & partialem, illa suspendit simpliciter ab officio, beneficio, & ordine; hæc suspendit, vel ab ordine tantum, ita ut prohibeatur omne exercitium, aut certum tantum exercitium ordinis, vel à beneficio tantum, simpliciter tantum, aut à certo tantum, aut à certa parte beneficii, per quam prohibetur totum beneficii, aut parte illius beneficii; vel denique ab officio sive administratione, aut jurisdictione, per quam solent prohiberi officij, jurisdictionis, vel administrationis, quam habet, exercitium, quoad totum (quam aliqui suspensionem secundum quid totalem dicunt, prout illæ etiam suspensiones dicuntur, quæ à toto beneficio, & ab omni ordine suspendunt) vel quoad partem, quæ proprie